

Brystet, og vi skal efter Regeringens Ønske vedtage det Lovforslag, som nu er lagt paa vort Bord.

Hvis man nu vil forsøge at danne sig et Billede af Grundlaget for den Rekonstruktion, der foreslaas her, vil jeg for mit Vedkommende sige, skønt jeg jo slet ikke har haft nogen som helst Adgang til at blive bekendt med, hvorledes Bankens Forhold i Virkeligheden er, at alene af det Materiale, der foreligger her som Supplement til Loven, nemlig Bankraadets Meddelelse og Bankinspektørens Meddelelse, fremgaar det efter min Formening med al fornøden Tydelighed, at det Grundlag, hvorpaa man bygger, i Virkeligheden er ganske uholdbart. Man regner, at der af Reservefond og Aktiekapital vil være en Rest paa 38,5 Mill. Kr., men hvorledes kan det holde Stik, naar man ser en Post som den, der hedder Aktier i Rekylsyndikatet vurderet til 17,5 Mill. Kr., hvorom Bankraadet siger, at det maa naturligvis „paa dette Punkt tage ethvert Forbehold.“ Og om de russiske Værdier, som er vurderet til 29 Mill. Kr., hedder det, at man „overfor denne Værdiansættelse maa udtale sig med al fornøden Reservation.“ Endvidere figurerer der forskellige saakaldte mindre Beløb, med Hensyn til hvilke der ikke er foretaget Afskrivninger. Ingen ved, hvor store disse „mindre Beløb“ er, og hvad det i Virkeligheden drejer sig om her. Endvidere vil jeg nævne, at vedrørende Spørgsmaalet om Kravet fra Aktionærerne i Københavns private Laanebank overfor Landmandsbanken staar der, at „der er ikke regnet med det Krav, der fra Aktionærerne i Københavns private Laanebank er stillet til Landmandsbanken for den endnu uafviklede Del af Købesummen, hvilket Krav for Tiden er Genstand for Voldgiftsavgørelse“. Her er altsaa en ny Post, maaske paa flere Millioner. Man kan vist trygt regne med — hvis man vil gøre Status op redeligt og reelt —, at de 38 Mill. Kr. er smuldret hen, og at man er et godt Stykke paa den anden Side, at vi, som det ærede Medlem Hr. Zahle har sagt, i Virkeligheden maa regne med et Tab paa omkring 300 Mill. Kr. Men naar Forholdet i Virkeligheden

er saaledes — og der er intet i Bankinspektørens Beretning, som afkræfter de Reservationer, der er taget af Bankraadet, tværtimod, han tager de samme Reservationer, han er endnu forsigtigere end Bankraadet, der er altsaa et dobbelt Forbehold —, saa forekommer det mig, at saa er i Virkeligheden Grundlaget for den Ordning, som den højtærede Regering her anbefaler Rigsdagen at vedtage, saa usikker, at den uomgængelige Betingelse denne Gang, med September-Ordningen i Erindring, maa være, at der i Folketingsudvalget gives absolut detaillerede og fyldestgørende og tilforladelige Oplysninger om Bankens virkelige Status.

Baade i Betragtning af at man har forladt den Fremgangsmaade, man havde tænkt sig at følge, fordi man har set, at man ikke kunde føre den igennem, idet der alligevel ikke vilde være blevet skabt Tillid til Banken, ganske som i Juli, og efter at man nu her har konstateret, at Grundlaget for den tredie Ordning er, som det er, er det aldeles klart, at der maa kræves rent Bord denne Gang. Det var Kravet i September. Det holdt ikke Stik i September. Det blev ogsaa sagt om 9. Juli-Ordningen, at det holdt heller ikke Stik den Gang, men denne Gang maa det holde Stik, ikke alene fordi det drejer sig om saa umaadelige Beløb, som Staten her er bundet til at skulle garantere for, uoverskuelige Beløb, men ganske simpelt fordi Rigsdagen, den lovgivende Magt, ikke kan forsvare andet af Hensyn til sin egen politiske Prestige baade indadtil og udadtil overfor Omverdenen. Forhandlingen her bliver til en fuldkommen Farce, hvis dette vedtages, uden at der denne Gang er gaaet til Bunds i Sagen, og uden at Rigsdagen har faaet absolut Sikkerhed for, at denne Gang er der ikke stukket noget under Stolen. Men jeg forstaar saa godt den Vaande, Regeringen er i, for naar Forholdet er saa graverende, som det er, naar Tabene er saa store, som de er, ser jeg godt, hvad det drejer sig om. Det drejer sig nemlig om at redde en af de store Preferenceaktionærer: „Østasiatisk Kompagni“. Det er derpaa, det hele i Virkeligheden staar og falder for den højtærede Regering. Det er det, som er Hensynet, og det er det, som har været Grunden til, at man